

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **U. M.**, zastoupeného JUDr. Ondřejem Hanákem, Ph.D., advokátem, se sídlem Radlická 3, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2006, č. j. OAM - 1125/VL - 10 - 04 - 2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2007, č. j. 60 Az 124/2006 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ondřeji Hanákovi, Ph.D., **se přiznává** odměna ve výši 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2006, č. j. OAM - 1125/VL - 10 - 04 - 2006, byla zamítnuta žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení byla za důvod podání stěžovatelovy žádosti shledána snaha o legalizaci pobytu a problémy s hledáním práce v Kyrgyzstánu. Do České republiky stěžovatel přicestoval v lednu 2006, ale žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až poté, co obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto byly splněny podmínky výše uvedeného ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž zejména nesouhlasil se zamítnutím žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a namítal absenci výroku o neudělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Kyrgyzstán stěžovatel opustil, neboť měl ekonomické problémy, nemohl uživit rodinu. V České republice by chtěl i nadále setrvat, cítí se zde v bezpečí. Rozsudkem ze dne 6. 9. 2007, č. j. 60 Az 124/2006 - 16, krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V jeho odůvodnění se mj. ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatel objektivně mohl o udělení o azylu požádat dříve a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až poté, co mu

bylo předáno rozhodnutí o správním vyhoštění, s cílem vyhnout se jeho realizaci. Jelikož byly splněny podmínky § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebylo povinností žalovaného zabývat se důvody pro udělení azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. V jejím doplnění konkrétně uvádí, že jeho rodina v Kyrgyzstánu je na něm existenčně závislá, a proto on chce setrvat na území České republiky. Tato skutečnost svým významem dle jeho názoru přesahuje jeho zájmy. Nezákonnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v absenci posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Krajský soud též věc nesprávně právně posoudil, neboť stěžovatel uvedl závažný důvod, proč nemohl žádost o azyl podat dříve, totiž nemožnost v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany pracovat. Z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I nadále setrval na tom, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se důsledkům správního vyhoštění, přestože mu nic nebránilo v dřívějším podání žádosti. Závěrem navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel do České republiky přicestoval dne 24. 1. 2006 a po uplynutí platnosti víza zde setrval ilegálně. Příležitostně pracoval a tímto způsobem živil svou rodinu v Kyrgyzstánu. Ve své vlasti měl ekonomické potíže a nemohl rodinu uživit. O mezinárodní ochranu požádal 10. 10. 2006, a to poté, co mu bylo dne 24. 9. 2006 předáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 3 roky, č. j. SCPP - 121/CB - OPK - K - 2006.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud jde o podstatu stěžovatelovy argumentace, Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně konstatoval, že byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) (nyní §16 odst. 2) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, dostupný na www.nssoud.cz). Zpochybňuje-li stěžovatel správnost aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu na svou žádost tvrzením, že nemožnost po dobu řízení pracovat byla důvodem, proč žádost podal až po uložení správního vyhoštění, pak tímto tvrzením zcela jednoznačně deklaroval její účelovost, neboť jeho jediným cílem je na území České republiky pracovat a nikoli zde hledat ochranu před pronásledováním.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, pak bylo konstatováno, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 124/2006 - 32 ze dne 21. 11. 2007 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ondřej Hanák, Ph.D. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 2 x 2100 Kč, za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení včetně první porady s klientem (advokát ve vyúčtování doložil toliko jednu poradou s klientem) a v sepsání

doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč za dva úkony podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 912 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5712 Kč.. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu